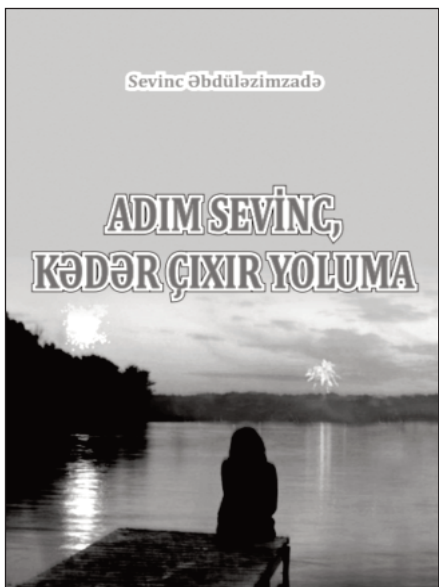

Sevinc Əbdüləzimzadə duyğularını, düşüncələrini lirik notlar üstündə kökləyən kövrək təbli bir xanımdır. Bu lirik duyğularını o, ipə-sapa düzüb, misralara çevirib. Bu duyğuların məğzini isə əsas etibarilə onun həyatında görüb rastlaşdığı hadisələrdən təsirlənmələr təşkil edir. Müxtəlif məqamlarda, fərqli-fərqli duyumlar üstündə fikirlərini bölüşən Sevinc xanım bütün söz adamlarının müraciət etdiyi Ana haqqında da çox dəyərli və təsiredici ovqatda bir mənzumə nümunəsi yazıb ortaya qoyub. Doğrudan da, həyati müşahidələrin fonunda qələmə alınan “Ana” şeiri insan qəlbini titrədir, düşüncələrə qərq edir.

Son zəng münasibətilə qızı Səbinəyə yazdığı iki bəndlik şeir də çox ülvi duyğuların ifadəsidir: *“On bir il hər saatda eşitdiyən zəng səsi Bu gün sənin qəlbini niyə titrətdi, qızım?”*

Sevinc Əbdüləzimzadə

ADIM SEVİNG, KƏDƏR ÇIXIR YOLUMA

Kövrək qəlb atəşin döyüntüləri

Bəlkə başa düşdün ki, son zəngin zənguləsi Uşaqlıq həyatının son nidasıdır, qızım”.

Ritorik sualla qızına edilən müraciətə Sevinc xanım özü aydınlıq gətirərək orijinal bir cavaba imza atır ki, “son zəngin zənguləsi uşaqlıq həyatının son nidasıdır”. Niyə məhz nida? Ona görə ki, nida işarəsi özlüyündə bir həyəcan ifadəsidir, çalınan zəngin səsi isə qulaqlarda ək-səda verən bir həyəcan təbilidir ki, insanın ruhunu özünə səfərbər edir, insanın daxili dünyasındakı mürgülü nöqtələri səksəndirib oyadır.

Bundan başqa, Sevinc xanımın toxunduğu mövzular içində vətənə sevgi duyğuları da parlaq boyalarla izhar olunur, eyni zamanda Sevinc xanımın yazdıqlarında insanı doğruluğa səsləyən humanist duyğular da təlqin olunur və s. Ancaq məni Sevinc Əbdüləzimzadənin “Bayatılar” (“Nə sirdi bu bayatılar”) adı ilə yazdıqları çox mütəəssir etdi. Soruşun ki niyə? Təəssüflər olsun ki, bəziləri bayatı janrındakı yığcamlığı görüb, elə bilirlər ki, bayatı yazmaq asan bir işdir. Ona görə də bayatı yazmaq adı altında cılız, bayağı hisslərin təsiri altında bayatı formasına salınmış nümunələri cızmaqara etməklə özlərinin bayatılar yaratdığını zənn edirlər. Düzü, əvvəl mən də elə bilirdim ki, Sevinc xanım bu yolla gedib. Amma oxuduqca şahidi oldum ki, Sevinc xanım bayatıların daşdıqları zəngin fikir yükünün incəliklərinə heyrətini ifadə edib: *“Hardan gəlib dilimizə, günümüzə Dili şirin, sözü sadə bayatılar. Həzin-həzin su tək axır qəlbimizə Əsrlərlə yaşıtı olan bayatılar”.* Bax beləcə, bu minvalla ritorik suallar verə-verə bayatıların - “dili şirin, sözü sadə bayatıların “nə qədər də-rəcədə zəngin, dürlü mənaları özündə ehtiva etdiyini açıb göstərir... Bir sözlə, Sevinc xanımın yazdıqlarında kövrək qəlb atəşin döyüntüləri eşidilməkdədir. İstərdim ki, o ürəyin döyüntülərini bir məhrəm səs kimi siz də eşidəsiniz, əziz oxucular!

Şakir ƏLİFOĞLU